

langt ned, jeg tror, at vi har fundet omtrent den rette Middelvej ved det Maal af Skatter og nye Statsindtægter, der er vedtaget.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) sagde, at jeg skulde hellere have fulgt hans og hans Partifællers Raad og allerede i forfærrige Samling have forelagt alle Skattelovforslagene; det ærede Medlem nævnedde et Tal som 20—25, maaske 30 Mill. Havde jeg fulgt det Raad, er der heller ikke Tvivl om, at vi nu havde staaet med betydelig flere Statsindtægter, end vi havde Brug for. Thi saaledes som Forholdet den Gang laa, og med de Erfaringer, vi den Gang havde for Øje, maatte vi, som ogsaa det ærede Medlem antydede, sætte Indtægterne betydelig højere op end nu. Derfor holdt jeg paa, at vi først skulde overstaa Overgangsaaernes Virkninger og se, hvad Sparekommissionen kunde udrette, og lade de den Gang slette Tider falde til Ro, saaledes at der indtraadte normale Forhold. Jeg tror, at denne Politik har vist sig rigtig og har frembragt et Resultat, som vi alle kan være tilfredse med ogsaa i Fremtiden, vel at mærke, hvis vi viser fornøden Forsigtighed overfor nye Udgifter og ikke letsindig bortkaster gamle Statsindtægter uden Vederlag.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 10de Valgkreds (Bang) skal jeg ikke beskæftige mig meget med. Det ærede Medlem er jo Overdrivelsernes Mand, og det var ganske utroligt, alt hvad det ærede Medlem tillod sig i den Henseende i sin Omtale af Militærudgifterne, hvor han foretog en fuldkommen Sammenblanding af ordinære og ekstraordinære Udgifter, hvorved han naturligvis kom op paa en fænomenal Stigning af Militærudgifterne. Men det er noget, der er belyst saa mange Gange før, at det turde være overflødig at gøre det nu for 27de Gang. For at bevise, hvor meget Forbrugsafgifterne er stegne i Forhold til de direkte Skatter, benyttede det ærede Medlem den naturlige Stigning, der paa Grund af Tidernes Fremgang er sket baade med Toldindtægterne og med Jernbaneindtægterne, ganske uden Hensyn til den Afgiftsforøgelse, der er indtraadt for Jernbanernes Vedkommende. Dette benyttede han som et Argument mod Skatterne. Ogsaa en saadan Argumentation dømmer sig selv.

Det ærede Medlem (Bang) kulminerede saa, da han kom til den skønne Harangue, som han rettede til mig med Omkvædet: Det har Neergaard Æren for, og hvor han blandt andet sagde, at vi skulde ikke længere tale med Forargelse om det lille Monaco, hvor hele Statens Indtægt kom fra Spillebanken i Monte Carlo. „Vi er i Virkeligheden ikke synderlig bedre end den. Vort Finansstyre er i væsentlig Grad bygget paa en lignende Basis, rent finansielt set er takket være den nye Finansreform Krostuen og Spillebullen blevne de ideale Tilholdssteder for den danske Befolkning.” Man behøver kun at oplæse denne Udtalelse; at imødegaa den er — det tør jeg vel nok sige — ganske overflødig. Men jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, om denne hensynsløse Bagvaskelse af vort Land, dets Institutioner og dets Forhold, ikke snart kunde høre op. Jeg tror, at hvor liden Vægt end forstandige Folk lægger paa den Slags, er det ikke gavnligt, at der atter og atter høres slige Udtalelser fra den danske Rigsdag, særlig naar de hviler paa et saa urimelig skrøbeligt Grundlag, som her er Tale om. At sige, at det er Drikkestuerne, vi væsentlig bygger paa i vor Beskatning, fordi vi har vedtaget en Forøgelse af Brændevinskatten, hvorved vi dog vedblivende er det lavest beskattede Land i hele Evropa med Hensyn til Spiritusafgiften, turde dog være noget for absurd.

Det ærede Medlem (Bang) talte om sit Yndlingsbarn, den saakaldte „Krigsfond”, denne Krigsfond, som ogsaa det ærede Medlem og hans Partifæller tidligere har været ivrige for at støtte, idet de har været med til at vedtage den Anmærkning paa det indeværende Aars Finanslov, hvorefter Reservefonden skulde bringes op til 25 Mill. Kr. Nu mente det ærede Medlem, at den vilde komme til at flyde over alle Bredder — dette har jeg rørt ved før —, men desuden mente han, at denne Henlæggelse ganske vilde sprænge det Finanslovsforslag, jeg selv havde fremlagt. Det er ikke værd at komme ind paa nærmere Drøftelse af, hvordan Loven om Henlæggelser til Reservefonden vil virke, det vil i Virkeligheden være hen i det blaa at drøfte det nu; den ene kan opstille en Formodning, den anden en anden Formodning. Jeg afventer med Fortrøstning